

**Den amerikanske
kampagne for
tilintetgørelsen af Islam**

Hizb ut-Tahrir

Kampagnens mottoer:

**Demokrati
Pluralisme
Menneskerettigheder
Markedspolitik**

**6. Dhul-Qi'dah 1416 e.H.
25. marts 1996 e.Kr.**

I Allahs navn, Ar-Rahman, Ar-Rahim

Sovjetunionens sammenbrud i begyndelsen af 90'erne af dette århundrede var ikke blot en stats opløsning, men det var nærmere en ideologis fald og ende på internationalt og globalt plan.

Dette skyldtes, at sammenstødet betegnet "Den kolde Krig", som opstod efter Anden Verdenskrig mellem den vestlige blok, under USA's ledelse, og den østlige blok, under Sovjetunionens ledelse, ikke blot var et internationalt sammenstød mellem to supermagter, men snarere et doktrinært sammenstød mellem to ideologier: Kapitalismen og socialismen. Arenaen for sammenstødet var ikke kun begrænset til Europa, men omfattede hele verden.

Afslutningen på dette sammenstød endte ved Sovjetunionens sammenbrud og opløsning i stater og afskaffelsen af den marxistisk-socialistiske ideologi som et system og en levemåde for disse stater og deres folk. Endvidere var det enden på den marxistiske socialisme på det internationale såvel som på det globale plan.

Det var naturligt for både USA og hele den vestlige blok i al almindelighed at betragte dette sammenbrud og fald som en sejr for den kapitalistiske ideologi som et system og en levemåde. Kapitalismens tilhængere overdrev endda i beskrivelsen af denne sejr til den grad, at den japanske filosof Fukoyama betragtede det som enden på historien.

Ideologier ophører ikke ved faldet af de stater, som adopterer ideologierne, selv hvis staternes fald fører til ideologiernes svækkelse og splittelse. Ideologier ophører først, når folk og nationer, der adopterer disse ideologier, svigter deres ideologier, tilslutter sig andre ideologier og begynder at tilrettelægge deres liv på basis af dem.

Dette var nøjagtigt, hvad der skete med den marxistiske socialisme. Alle de folk og nationer, som udgjorde den østlige blok, svigtede socialismen og gik over til kapitalismen og begyndte at bygge deres liv på grundlag heraf.

Drages en sammenligning, ses det, at ideologien Islam fortsatte med at eksistere globalt, selv efter tilintetgørelsen af Islams stat, den osmanniske Khilafah-stat, i 1924 e.Kr., fordi den islamiske *ummah* (nation), trods sine adskillige folkeslag, fortsatte med at adoptere denne ideologi, på trods af Islams afskaffelse fra *ummahs* liv praktisk set, og selvom Islam ikke længere havde en international tilstedeværelse.

En ideologi fortsætter altså med at eksistere globalt, så længe en nation adopterer den. Dette gør sig gældende selv i det tilfælde, at denne nation ikke praktiserer ideologiens systemer, beroende på en årsag, som ligger uden for nationens vilje. Ideologien vil til gengæld ikke betragtes som internationalt tilstedeværende, medmindre der findes en stat, der adopterer ideologien og styrer sin internationale politik på basis af den.

På dette grundlag fortsatte ideologien Islam med at eksistere globalt, siden dannelsen af den islamiske *ummah* på fundamentet af Islam i Medina efter Sendebudet (saaws)'s udvandring til Medina og oprettelsen af den første islamiske stat. Islam fortsatte med at eksistere internationalt lige fra Sendebudets udvandring til den osmanniske Khilafahs fald i første fjerdedel af dette århundrede.

Hvad angår socialismen, så har den eksisteret globalt siden slutningen af det 19. århundrede, hvor der dannedes en offentlig opinion omkring den blandt det europæiske folk. Socialismen gjorde sin internationale entré i 1917, efter der på basis af ideologien blev etableret en stat i Rusland og de omkringliggende områder, der senere blev kendt som Sovjetunionen. Socialismen fortsatte sin internationale tilstedeværelse indtil 1991, året hvor Sovjetunionen brød sammen, og hvor dets folk svigtede socialismen. Dermed endte den marxistiske socialisme på både internationalt og globalt plan.

Ved socialismens fald blev kapitalismen til enehersker på den internationale arena, fordi i verden i dag ikke længere findes en stat, der adopterer en anden ideologi og baserer bygger sin internationale politik på grundlag af.

På det globale plan eksisterer der stadig to ideologier: Islam og kapitalismen. Gennem kapitalismens internationale eneherkende dominans blev der skabt en ny verdensorden. Set fra dette perspektiv er det derfor rigtigt, når der siges: "Den nye Verdensorden".

Det var følgelig ganske naturligt, at USA's præsident (George Bush) erklærede den nye verdensordens fødsel, netop fordi USA er den førende stat i verden, overhovedet for de kapitalistiske stater og fanebæreren for den kapitalistiske ideologis udbredelse.

USA begyndte at udbrede kapitalismen, lige siden den blev en koloniasatorstat, da kolonialismen både i sine gamle og nye former er udbredelsesmetoden for denne ideologi. Men det nye, efter USA's ideologis eneherkende dominans på det internationale plan, er, at USA ønsker at realisere ideologiens eneherkende dominans globalt.

Ligesom USA ved hjælp af de andre kapitalistiske stater fik succes med at gøre kapitalismen til fundamentet for de internationale forhold og traditioner, så tilsligter USA nu at gøre kapitalismen til en levemåde for Jordens folk og nationer, således at de adopterer kapitalismens verdensanskuelse og betragter dens idéer som værende deres egne opfattelser, målestokke og overbevisninger i alle livets aspekter, og at de ikke blot nøjes med at implementere kapitalismen som systemer og love.

Lige siden oprettelsen af de Forenede Nationer (FN), hvor de kapitalistiske traditioner blev det væsentligste fundament for denne internationale organisations forfatning, stræbte USA efter at få den kapitalistiske ideologi til at være fundamentet for de internationale forhold, traditioner og love. USA formåede dog ikke at opnå succes i praksis mht. realiseringen af dette mål, da Sovjetunionen ledte den østlige blok på basis af socialismen og fik fremtvunget sin ideologis tilstedeværelse både internationalt og globalt.

Moskva formåede at forhindre kapitalismens internationale eneherkende dominans ved at udnytte de koloniserede folk og nationer, der led under elendighed og slaveri som følge af de vestlige imperialist-staters undertrykkelse, ydmygelse og grådighed. Moskva

førte en hård verdensomspændende kampagne, hvor den fremviste kolonialismens sande og modbydelige ansigt. Man kædede kolonialismen sammen med kapitalismen og fremviste, at måden, hvorpå man kunne afskaffe kolonialismen, var gennem den socialistiske revolution.

Denne kampagne fik en enorm succes, således at folk begyndte at søge socialismen, og socialismens motto blev rejst af de stater, der opnåede selvstændighed og frelse fra den gamle form for kolonialisme.

USA indså, hvor farlig den gamle form for kolonialisme var for Vesten som internationale magter og for kapitalismen som en ideologi. Med en lumsk snedighed tilsigtede USA derfor at kontrollere nationernes og befolkningernes bevægelse i retning af socialismen. USA begyndte selv at yde hjælp til disse nationer og befolkninger i deres bestræbelser på at afskaffe den europæiske kolonisering, hvis form var markant. Alt imens blev de stater, som netop var befriet fra kolonialismen, trælbundet af USA på en ny og lusket kolonialismeform. En kolonialisme, der består i et indirekte økonomisk, politisk og kulturelt herredømme, som materialiserer sig i militære traktater og alliancer, gensidige sikkerhedsaftaler, økonomiske og finansielle bistandsydelser og kulturelle aftaler. På denne måde erstattede man i uafhængighedens og befrielsens navn den gamle kolonialismeform med en ny.

Efter Sovjetunionens og socialismens fald kom den internationale atmosfære til at tilhøre kapitalismen alene, uden nogen modstand mod kapitalismens eneherkende dominans på det internationale plan.

FN, som siden 1940'erne blot var en talerstol uden virkelig effekt på grund af den sovjetiske "veto", blev derfor nu forvandlet til en vældig international institution med internationalt herredømme. Derudover blev FN et vigtigt middel til at grundfæste USA's eneherkende dominans på den ene side og til at rodfæste de kapitalistiske traditioner som forpligtende internationale love på den anden side.

Hvad angår den globale amerikanske kampagne, der har til formål at gøre kapitalismen til en ideologi for alle Jordens befolkninger og

nationer, så møder kampagnen ingen modstand foruden i den islamiske verden.

Dette skyldes, at Jordens befolkning og alle nationer oprindeligt enten adopterer kapitalismen, som tilfældet er med USA og Vesteuropa og dens tilknyttede i Canada, Australien og New Zealand, eller har svigtet socialismen og er begyndt at forme deres liv på basis af kapitalismen, såsom Rusland og resten af de lande, der var kendt som den østlige blok, eller formelt stadig rejser socialismens motto, dog uden at være overbevist om den og trinvist og uden erklæring bevæger sig mod kapitalismen, som Kina, Nordkorea, Vietnam og Cuba. Med hensyn til de nationer og folk, som oprindeligt ikke har nogen ideologi og ikke finder kapitalismens verdensanskuelse fjendtlig, så følger de også kapitalismen. Her kan nævnes nationerne og befolkningerne i Latinamerika og de fleste folk og nationer i Fjernøsten, Sydøstasien og Afrika.

Det er alene den islamiske *ummah* blandt alle nationer i den ikke-kapitalistiske verden, som har en ideologi (Islam), den adopterer, på trods af *ummah* ikke lever på basis heraf og heller ikke bærer sin ideologi til hele verden på nuværende tid.

Derfor møder den amerikanske kampagne for kapitalismens verdensdominans ingen virkelig modstand bortset fra i den islamiske verden.

Til trods for de nuværende stater i den islamiske verden ikke praktiserer Islam, selvom nogle stater påstår det, men i stedet for implementerer kapitalismen i en fordrejet form, så er den islamiske *ummah* siden 1950'erne begyndt at nærme sig vejen for oprejsningen på basis af Islam.

En islamisk *ummah*, der ikke blev udslettet ved tilintetgørelsen af Khilafah-staten, begyndte at bevæge sig i retning af at bygge sit liv på Islams grundlag. Den begyndte at tilsigte at frelse verden gennem Islam, til trods for denne *ummah* lider under en splittelse, som *kuffar* (de vantro) har forårsaget før og efter tilintetgørelsen af Khilafah-staten. En *ummah*, som også lider under, at dens regenter er agenter for *kuffar* og vogter over de *kufir*-tilstande, som Vesten har indført i

muslimernes lande. Disse regenter tjener utrætteligt Vestens interesser og grundfæster dens indflydelse og følger og adlyder de retningslinier og ordrer, Vesten sætter for deres indenrigs- og udenrigspolitik.

Selv om *ummahs* oprejsning endnu ikke er fuldkommet og foregår i et meget langsomt tempo, hvilket skyldes den undertrykkelse og forfølgelse, som regenterne udsætter oprejsnings-aktivisterne for, og som er en konsekvens af undertrykkelses- og terroratmosfærer, disse regenter spreder, samt pga. *kuffars* (de vantros) planer, som disse agenter udfører imod deres folk for at holde dem under vedvarende lidelse underlagt *kufr*-herredømmet, så frygter det hedenske Vesten, med USA i spidsen, fuldkommengørelsen af *ummahs* oprejsning og muslimernes tilbagevenden som én *ummah* foruden alle folk. En *ummah*, der lever i én stat, som er Khilafah-staten. Den Khilafah-staten, som kommer til at genoptage udbredelsen af *ummahs* budskab (Islam) til hele verden for således, at frelse denne fra elendighed, ustabilitet og opløsning forårsaget af kapitalismens og dens materialistiske og nytteprægede værdiers dominans over verden, hvorved verden er blevet forvandlet til en usikker og utryg jungle, trods alle de videnskabelige og civilisatoriske resultater, som menneskeheden er nået til.

Det hedenske Vesten husker stadig klart og tydeligt, hvordan Islam omdannede araberne fra at være stridende stammer, som levede i historiens afkrog, til en enestående islamisk nation med en kultur, som fik hele verden til at blomstre op ved sit lys. En nation, der i løbet af meget kort tid, blev verdens supermagt og vedligeholdt denne status i omkring ti århundreder, alt imens den spredte retfærdighed, sikkerhed, høje værdier og velfærd i alle de områder, Khilafahs flag kom til at flagre.

Derfor frygter Vesten, at den islamiske *ummah* på ny vender tilbage og tilintetgør Vestens indflydelse på og interesser i *ummahs* jord og hele verden.

I lyset af USA's og Vestens bevidsthed om denne kendsgerning, så tilsigter den amerikanske kampagne først og fremmest den islamiske *ummah*, til trods for kampagnens globale mål.

Selvom denne kampagne har andre motiver som den kapitalistiske grådighed og USA's og Vestens begær efter de muslimske landes rigdomme og de geografiske og strategiske beliggenheder, som de muslimske lande nyder godt af, og som er et stort marked for Vestens produkter og kilder til de nødvendige råstoffer for Vestens industri, udover de vældige olie-reservere, de muslimske lande råder over, og som giver Vesten liv, så er denne kampagnes hovedmotiv den indre trussel i den islamiske *ummah* mod Vestens interesser og dens internationale indflydelse. Selv Vestens egen eksistens vil være truet, når den islamiske *ummah* vågner og rejser sig på basis af Islam og bærer sit budskab til hele verden.

Den amerikanske kampagnes grundpiller

USA bygger sin kampagne mod den islamiske verden på adskillige grundpiller. Den første er USA's internationale vægt og indflydelse i den islamiske verden, især efter den anden Golf-krig, og hvad denne resulterede i af grundfæstelse af USA's indflydelse i hele det islamiske område. Med USA's vægt og indflydelse blev de nuværende stater i den islamiske verden mere modtagelige for det amerikanske pres og for USA's planer, som tilsigter at tilintetgøre Islam ved at få muslimerne til at adoptere kapitalismen.

Den anden af disse grundpiller er USA's ledelse af de kapitalistiske lande, hvis deltagelse i denne kampagne nyder USA's varetægelse, så USA kan bruge disses indflydelse og agenter i den islamiske verden i tjeneste for kampagnens succes, og især fordi disse lande ikke adskiller sig fra USA med hensyn til synet på Islam som en trussel mod dem selv, deres indflydelse og interesser.

Den tredje af disse grundpiller er den såkaldte internationale legitimitet og dens midler repræsenteret i de Forenede Nationer (FN), dens forfatning og de tilhørende institutioner og organisationer, som er gjort tjenstdygtige til at udøve USA's planer og supplere beslutninger med en international legitimitet. Det er beslutninger, hvis vedtagelse USA anser som nødvendig, uanset om disse beslutninger er politiske, økonomiske, militære eller lignende.

Den fjerde af disse grundpiller er de internationale massemedier, som USA og dens allierede udnytter grundet deres dominans over disse. Formålet er, at gøre disse medier til de mest destruktive våben, der anvendes i denne kampagne. USA bruger medierne med det formål at propagandere for de mottoer, den bruger i kampagnen. Ligeledes bruger USA disse massemedier som et redskab til at forvrænge billedet af Islam og skaber fjendskab i hele verden til dem, der holder fast på Islam, stemplende dem med fundamentalisme, fanatisme, ekstremisme, vold og terror. Dette våben har tydeligvis en

farlig påvirkning, især efter kommunikations-revolutionen i anden halvdel af dette århundrede, hvor verden forvandlede til en lille landsby, hvor der næppe findes et hus, der ikke bliver invaderet af aviser, radio eller fjernsyn.

Den værste og farligste af disse grundpiller er agenterne, regenterne, og deres omgangskreds af lejede hyklere, nytteprægede interesse-mænd og medhjælpere, som er besat af den hedenske vestlige kultur, ja sågar imponeret over og forblændet af dens levemåde. Tilmed findes der dem, som giver sig ud for at være Islams vogtere, om end det er regenternes ulama' (retslærde), såkaldt muslimske intellektuelle, der bliver promoveret, eller lederne af nogle af de islamiske bevægelser, som i virkeligheden ikke er andet end sekulære, der kalder til adskillelse af *Deen* (Islam) fra livets affærer.

Alle disse mennesker tjener den amerikanske kampagne for at omvende muslimerne fra deres *Deen* (Islam) til kapitalismen, med alle måder og midler: Via medie-vildledning, forvanskning af Islams opfattelser og love, implementering af *kufr*-systemer og vedtagelse af de hertil nødvendige lovgivninger og love, og ved at binde de nuværende stater i den islamiske verden til forskellige traktater, aftaler og bånd med det formål at holde disse stater under de vantros indflydelse og hegemoni. Ved siden af dette opfylder de nuværende stater i den islamiske verden deres rolle mht. udførelsen af *kufr*'s planer for at forarme *ummah* med den hensigt at aflive Islams værdier i denne. Herudover slår disse stater brutalt ned på de trofaste og bevidste blandt *ummah*'s sønner for at lukke munden på dem og spreder terroristiske og undertrykkelses-atmosfærer blandt folk, således der ikke længere findes en eneste røst, der tør erklære sandheden åbent. Alt dette vil gøre det let i at underkue *ummah* og få den til ydmygende at tigge *kufr* (hedenskab) og *kufr*.

Disse er de mest fremtrædende grundpiller, USA benytter sig af i sin kampagne mod Islam og muslimerne, og alt sammen med det formål at tilintetgøre Islam ved at få muslimerne til at adoptere kapitalismen. Denne kampagne giver sig til udtryk i fire mottoer, hvis virkelighed er essensen i kapitalismen: Demokrati, pluralisme, menneskerettigheder og markedspolitik.

Inden fremlæggelsen, detaljeringen og gendrivelsen af disse mottoer, er det nødvendigt at opklare falskheden i det fundament, hvorfra disse mottoer udspringer.

Fundamentet er den kapitalistiske verdensanskuelse: Adskillelse af religion fra livet (kompromisløsningen).

Denne verdensanskuelse er hverken et produkt af en rationel eller en logisk tænkingsproces, men derimod en kompromisløsning mellem to modstridende idéer: Idéen om at alting i dette liv skal underkastes religionen, hvilket gejstligheden i middelalderens Europa stod for, og idéen om benægtelsen af Skaberens eksistens, som nogle tænkere og filosoffer stod for.

Idéen om religionens adskillelse fra livet er i virkeligheden en kompromisløsning mellem de to idéer. En kompromisløsning kan kun forestilles mellem to delvist modstridende ting, men aldrig mellem to totalt modsigende elementer. For enten eksisterer der en Skaber, der har skabt universet, mennesket og livet, hvorefter man så undersøger, om denne Skaber har nedsendt et system til mennesket, som det skal rette sig efter i dette liv, og om Skaberens efter døden vil stille mennesket til regnskab for, hvorledes mennesket har forholdt sig til dette system; eller også findes der ikke en Skaber, hvormed religionen ikke blot skal adskilles fra livet, men derimod fjernes fuldstændigt. At der bliver sagt, at Skaberens eksistens eller ikke-eksistens ingen vigtighed har, overbeviser ikke forstanden og betrygger ikke mennesket.

Derfor er den kapitalistiske verdensanskuelse et produkt af en kompromisløsning i et anliggende, hvori der ingen kompromisser må eksistere. Dette er i sig selv et tilstrækkeligt bevis på denne verdensanskuelses falskhed, både for den, der er overbevist om Skaberens eksistens, og for den, der benægter Hans eksistens.

Derudover fører det absolutte rationelle bevis til, at der eksisterer en Skaber, som skabte universet, mennesket og livet, og at denne Skaber har nedsendt et system til mennesket, som mennesket skal indrette sit

liv efter, og endvidere at Skaberen efter døden vil stille ethvert menneske til regnskab for, om det pågældende menneske efterlevede systemet eller ej.

Emnet er dog her ikke at undersøge Skaberens eksistens eller det system, Skaberen har nedsendt til mennesket. Emnet koncentrerer sig her kun om den kapitalistiske verdensanskuelse og dens falskhed, hvilket er blevet tilstrækkeligt bekræftet ud fra selve det faktum, at denne verdensanskuelse er en kompromisløsning mellem to modsætninger, og at den endvidere ikke er baseret på forstanden.

At fremvise den kapitalistiske verdensanskuelses falskhed er alene tilstrækkeligt til gendrivelsen af hele den kapitalistiske ideologi, simpelthen fordi at alt, der bygger på falskhed, er falsk. Følgelig er der ingen grund til at undersøge detaljerne af ideologiens fundamentale idéer. Men da nogle af disse idéer nyder global popularitet og desuden nogle muslimers accept og tilmed udgør den amerikanske kampagnes mottoer i dens grusomme angreb på Islam og muslimerne, da er det nødvendigt at behandle og opklare disse idéers ugyldighed og deres modsigelse til Islam. For muslimen indebærer dette et forbud mod at tage imod disse idéer og et påbud om at forkaste dem og at stå front mod enhver, der propaganderer for disse idéer.

Som tidligere nævnt, er der fire mottoer: Demokrati, pluralisme, menneskerettigheder og markedspolitik.

Demokrati

Demokrati er den politiske ramme for den kapitalistiske idé, dvs. styresystemet, som de kapitalistiske stater og lignende stater implementerer. Demokrati betyder, ifølge dem der adopterer det, at folket styrer sig selv, ved sig selv, og med det system, det selv udformer for sig selv. Kapitalisterne kalder meget ofte deres system: "Det demokratiske system", skønt denne benævnelse ikke er rigtig af flere grunde. Demokratiet er ikke kapitalisternes opfindelse, da de gamle grækere for længe er kommet dem i forkøbet. Demokratiet er ikke kun blevet implementeret af kapitalisterne. De marxistiske socialister erklærede også sig selv som værende demokrater og påstod til det sidste, at de praktiserede demokrati.

Det, der har mest betydning i demokratiet er, at det gør mennesket og ikke Skaberen til lovgiver, hvilket er logisk for dem, der adopterer religionens adskillelse fra livet, idet meningen med denne adskillelse netop er, at give mennesket retten til at lovgive og fratage Skaberen denne myndighed.

Kapitalisterne undersøgte ikke, om Skaberen havde forpligtet mennesket til at rette sig efter en bestemt *shari'ah* (system), som skulle iværksættes i livet. Tværtimod blev spørgsmålet overhovedet ikke diskuteret, og de gjorde mennesket til lovgiver uden den mindste undersøgelse.

Hvad muslimerne angår, betyder dét (at adoptere idéen om sekularisme) frafald fra Islam - må Allah beskytte os fra dette -, da man benægter alle de absolut entydige beviser både mht. bekræftelse og betydning, herunder mange *Qur'an*-vers, som forpligter muslimerne til at efterleve Allahs *Shari'ah* (lovgivning), og som påbyder at benægte enhver form for lovgivning foruden den islamiske, og som anser enhver, der ikke retter sig efter eller implementerer Allahs *Shari'ah* som *kafir* (vantro), *dhalim* (tyran) eller *fasiq* (oprører): Allah (swt) siger:

وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ

“Enhver, der ikke styrer med alt det, Allah har nedsendt (åbenbaret), er visselig de vantro” (OQM. Al-Ma'idah 5: 44)

وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

“Enhver, der ikke styrer med alt det, Allah har nedsendt (åbenbaret), er visselig tyrannerne” (OQM. Al-Ma'idah 5: 45)

وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

“Enhver, der ikke styrer med alt det, Allah har nedsendt (åbenbaret), er visselig oprørerne” (OQM. Al-Ma'idah 5: 47)

Enhver, der ikke styrer med alt det, Allah (swt) har nedsendt, og benægter Allahs ret til at lovgive, er ifølge *Qur'anens* tydelige vers *kafir*, som tilfældet er med dem, der tror på demokratiet, da de i deres adoptering af demokratiet benægter entydige vers. Der er *ijma'* (konsensus) blandt alle *fuqaha'* (muslimske retslærde) om, at den, der benægter det absolut entydige (af Islams tekster eller love), er kafir (vantro).

Kufr-staterne og deres agenter, herunder regenterne i de muslimske lande, og alle de, der kalder til demokratiet, og som regnes for muslimer, hvad enten det er individer eller bevægelser, er bevidste om, at fundamentet for demokratiet er at give afkald på Allahs *Shari'ah* og at godkende mennesket som lovgiver i stedet for Allah (swt). De fremlægger derfor ikke demokratiet i dens rigtige form, men påstår, at demokratiet går ud på, at folket styrer sig selv, lighed blandt alle folk, udbredelsen af retfærdighed og muligheden for at stille regenten til regnskab. Bevidst nævner de ikke demokratiets benægtelse af Allahs

Shari'ah, selvom demokratiet fra begyndelsen til enden går ud på at give afkald på Allahs lovgivning og følge skabningernes love.

Med hensyn til det, der siges om demokratiet, så har det ingen virkelig realitet. Påstanden om, at folket styrer sig selv ved sig selv, er en stor vildfarelse. I alle de demokratisk kapitalistiske samfund, styrer folket ikke sig selv ved sig selv, da denne idé er utopisk. Folket i disse kapitalistiske samfund styres af en magtfuld elite, som det er tilfældet med de store kapitalhavere i USA og aristokraterne i England, der er to af de ældste og mest rodfaste demokratisk kapitalistiske stater. Disse indflydelsesrige eliter i de kapitalistiske stater har de nødvendige midler til at føre en hvilken som helst person til regeringsposten og de lovgivende råd (parlamentet), således at de love, der bliver vedtaget, og de, der står for disse loves udøvelse, er til for at tjene kapitalhaverelitens interesser.

Påstanden om lighed, retfærdighed og at stille regenterne til regnskab er teoretisk uden hold i virkeligheden. At kaste blikket på USA, den demokratiske verdens overhoved, er tilstrækkeligt til at få en indsigt i dette, da lighed, retfærdighed og at stille regenterne til regnskab ikke er uden forbehold, der kun nydes og udøves af folk med en bestemt hudfarve, religion, herkomst eller finansiell status. Alt det, negre, indianere, folk af latinamerikansk eller asiatisk herkomst, ikke-protestanter og folk, der ikke er efterkommere af vesteuropæere, har lidt og stadig lider under, er tilstrækkelige beviser på, at det, der siges om demokratiet, udelukkende er teoretisk, selv hvis delvise uregelmæssige tilfælde måtte indtræffe.

Det er altså ikke tilladt for muslimerne at adoptere demokratiet, fordi det er *kufr* (hedenskab) og giver mennesket det, som ene og alene tilhører Skaberen, nemlig retten til at lovgive. Muslimerne er sågar også forpligtede til at forkaste og stå front imod enhver, der propagerer for demokratiet.

Pluralisme

Pluralismen opstod blandt kapitalisterne ud fra deres syn på samfundet, der opfattes som bestående af individer med forskellige verdensanskuelser, meninger, anskuelser, interesser og behov. Derfor er kapitalisterne af den opfattelse, at det er uundgåeligt, at der i samfundet findes forskellige grupper, hvor hver gruppe har sine egne bestemte mål, som nødvendigvis skal repræsenteres af et parti, en bevægelse eller organisation, hvis eksistens skal anerkendes, og hvis politiske deltagelse skal tillades.

For kapitalisterne er idéen om én gruppe og ét parti i modstrid med pluralismen. Men denne pluralisme eksisterer dog kun inden for det kapitalistiske system. I de kapitalistiske samfund er der altså ikke plads til en gruppe, der ikke tror på den kapitalistiske ideologi eller arbejder for at eliminere det tilstedeværende kapitalistiske system.”

Ud fra denne logik, dvs. logikken om partiernes pluralitet inden for rammerne af én verdensanskuelse og ét system, så har Islam også sin egen pluralisme, men denne adskiller sig fra den pluralisme, kapitalisterne kalder til.

Islam tillader tilstedeværelsen af flere partier og bevægelser, vel at mærke partier, der er bygget på Islams *'aqida* (verdensanskuelse), og som ikke arbejder for ødelæggelsen af Islams system, så længe deres meninger er islamiske, dvs. udspringer fra den islamiske *'aqida* eller er bygget på denne.

Dette betyder tværtimod ikke, at man fuldstændigt skal adoptere pluralismen eller kapitalisternes forståelse af den, hvilket er den form for pluralisme, som USA og Vesten i al almindelighed kalder til.

Den kapitalistiske pluralisme udspringer fra den kapitalistiske verdensanskuelse, dvs. verdensanskuelsen om religionens adskillelse fra livet. Det er sågar ifølge den kapitalistiske pluralisme tilladt at oprette partier og bevægelser, som kalder til *kufr* (hedenske/ikke-

islamiske) verdensanskuelser, såsom verdensanskuelsen om religionens adskillelse fra livet, eller andre verdensanskuelser, der bygger på et fundament, som Islam har forbudt, såsom de nationalistiske og patriotiske partier. De tillader ydermere bevægelser, der kalder til det, Allah (swt) har forbudt, og som kalder til legaliseringen af seksuelle perversiteter og *zīna* (hor), eller at der opstår grupper, der forsvare legaliseringen af gambling, alkohol-indtagelse, abort og kvindernes moralske fordærv.

Det er følgelig ikke tilladt for en muslim at tage imod den pluralisme, som USA kalder til, ej heller pluralismen i dens fulde betydning, da dette betyder anerkendelse af at kalde til *kufr* og til at tillade det, Allah har forbudt. Dette er et anliggende, enhver, der har *iman* på Allah (swt) og Hans Sendebud (saaws), aldrig må acceptere, da man absolut er bevidst om, at Allah (swt) kommer til at straffe personen for det på Opstandelsesdagen.

Menneskerettigheder

Det tredje af de mottoer, USA og Vesten rejser og arbejder for at muslimerne skal tage imod og adoptere, er "menneskerettigheder". Dette motto er en fryd for øjet for mange muslimer på grund af den ydmygelse, undertrykkelse og tyranni, de har oplevet, og som udføres af agenterne, deres regenter.

Fundamentet for disse rettigheder er den kapitalistiske ideologis syn på menneskets natur, forholdet mellem individet og fællesskabet, samfundets realitet og statens opgave.

Denne ideologis syn på menneskets natur er, at mennesket af natur er godt og ikke ondt. Årsagen til menneskets udøvelse af ondskab skyldes begrænsningen af menneskets vilje. Kapitalisterne kalder derfor til frigørelsen af menneskets vilje, således det udtrykker sin gode natur. Heraf opstod idéen om frihederne, hvilket blev blandt den kapitalistiske ideologis mest fremtrædende idéer.

Med hensyn til forholdet mellem individet og samfundet, så betragter kapitalisterne det som et modsætningsforhold, og derfor er det nødvendigt at beskytte individet mod samfundet og at sikre og bevogte individets friheder. I modsætning til feudaltiden, hvor fællesskabets interesse havde førsteprioriteten frem for individets, er det omvendt hos kapitalisterne, hvilket betyder, at individets interesse nyder førsteprioritet frem for samfundet. Derudover fastlagde de statens grundlæggende opgave, som skulle være at sikre og værne om denne interesse.

Om deres syn på samfundet, mener de, at det er samlingen af individer, der lever i det, forstået på den måde, at hvis individets interesser sikres, så vil samfundets interesser på naturlig vis også være det.

Sandheden er, at alt, hvad kapitalisterne mener om mennesket, dets natur, forholdet mellem individet og fællesskabet, samfundets realitet og statens opgave, er i bund og grund forkert.

Mennesket er af natur hverken godt, som kapitalisterne postulerer, eller ondt, som kirken plejede at påstå; én påstand kirken hentede fra gamle filosofier om, at mennesket er arvesyndigt på grund af Adams fejl.

Det rigtige syn på menneskets natur er, at det har instinkter og organiske behov, der har brug for at blive tilfredsstillet. Ved hjælp af den gave, Allah (swt) har udstyret mennesket med, forstanden, fik mennesket viljen til at vælge måden, hvorpå det kan opfylde sine instinkter og organiske behov. Så hvis mennesket opfylder disse instinkter og organiske behov på en korrekt måde, da vil det handle godt, og hvis mennesket opfylder instinkterne og de organiske behov på en forkert eller abnorm måde, da vil det handle ondt. Dermed er mennesket af natur dannet til både det gode og det onde, og det er mennesket selv, der med sin vilje vælger det gode eller det onde. Dette syn er Islams anskuelse, som Allah (swt) har vist, idet Han siger:

وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا ، فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا

“Og ved mennesket og dets skabelse. Så viste Han (Allah) mennesket det gode og det onde” (OQM. Al-Shams 91: 7-8)

وَهَدَيْنَاهُ النَّجْدَيْنِ

“Og Vi har tydeligt vist det (mennesket) de to veje (til det gode og det onde)”
(OQM. Al-Balad 90: 10)

إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا

“Vi har visselig vist det (mennesket) vejen, hvad enten det vælger retledning eller vildledning” (OQM. Al-Insan 76: 3)

Fremlæggelsen af forholdet mellem individet og fællesskabet som et modsætningsforhold og konfliktforhold er ligeledes forkert, uanset om det påstås af kapitalisterne, der prioriterer individets interesse frem for fællesskabets, eller det påstås af feudal-systemets tilhængere, som kaldte til sammensmeltningen af individets interesser med fællesskabets, eller det påstås af marxistiske socialister, som blot anså individet for et element, der blot fulgte med samfundets hjul.

Det korrekte syn på dette forhold er, som Islam har illustreret det, nemlig et organisk forhold og et komplementær-forhold, og slet ikke et modsætningsforhold. Det er fordi, at individet er en del af fællesskabet, præcis som hånden er en del af menneskets krop, og ligesom kroppen ikke kan undvære hånden, så har hånden ingen værdi, hvis den adskilles fra kroppen.

Islam har fastsat rettigheder for både individet og samfundet. Disse rettigheder er hverken modstridende eller uoverensstemmende, men fuldkommengør derimod hinanden. Islam har også pålagt individet og fællesskabet gensidige forpligtelser. Derudover har Islam forpligtet staten at sørge for den permanente garanti for balancen mellem parterne, således at den ene ikke undertrykker den anden. Enhver af parterne skal have sine rettigheder og udføre sine forpligtelser. Der findes ikke en skønnere udtalelse i beskrivelsen af forholdet mellem individet og fællesskabet end den, hvor Sendebudet (saaws) siger:

مَثَلُ الْقَائِمِ عَلَى حُدُودِ اللَّهِ وَالْوَاقِعِ فِيهَا كَمَثَلِ قَوْمٍ
 اسْتَهْمُوا عَلَى سَفِينَةٍ فَأَصَابَ بَعْضُهُمْ أَعْلَاهَا وَبَعْضُهُمْ
 أَسْفَلَهَا فَكَانَ الَّذِينَ فِي أَسْفَلِهَا إِذَا اسْتَقُوا مِنَ الْمَاءِ مَرُّوا
 عَلَى مَنْ فَوْقِهِمْ ، فَقَالُوا لَوْ أَنَّا خَرَقْنَا فِي نَصِيبِنَا خَرْقًا
 وَلَمْ نُؤْذِ مَنْ فَوْقَنَا ، فَإِنْ تَرَكُوهُمْ وَمَا أَرَادُوا هَلَكُوا
 جَمِيعًا وَإِنْ أَخَذُوا عَلَى أَيْدِيهِمْ نَجُوا وَنَجُوا جَمِيعًا .

“Den, der holder sig til Allahs grænser, og den, der overtræder disse, er ligesom et folk, der går om bord på et skib, hvor nogle kommer på det øverste dæk og andre på det nederste dæk. Når det så hændte, at dem på det nederste dæk skulle have vand, gik de op til dem på det øverste dæk og sagde: 'Skal vi ikke lave et hul i vores del (af skibet) og ikke skade dem på det øverste dæk'. Hvis dem på det øverste dæk tillod dem at gøre det, ville de alle ende i en katastrofe (drukne), men forhindrer de dem i at gøre det, vil de alle blive reddet”.

Kapitalisternes påstand om, at samfundet ikke består af andet end en samling af de individer, der lever i det, er fjern fra virkeligheden. Samfundet er ikke kun en samling af individer, som lever i det, men består både af disse individer, de tanker og følelser, der hersker iblandt individerne, og det implementerede system, de lever under. Samfundet består altså af individer, hvorimellem der er permanente forhold (på basis af fælles tanker, følelser og systemer). Passagerer på et skib eller et tog udgør ikke et samfund, selv hvis de er flere tusinder, hvorimod en lille landsbybefolkning udgør et samfund, selvom de ikke tæller flere hundreder.

Med dette ses den kapitalistiske ideologis forkerte forståelse af samfundets realitet, menneskets natur og forholdet mellem individet og fællesskabet.

Den kapitalistiske ideologis forkerte forståelse af statens opgave er endnu tydeligere. Staten er ikke blot et middel til at sikre og beskytte individets interesser, men den er den institution, der både varetager individets, fællesskabets og samfundets interesser som helhed indenrigs- og udenrigsmæssigt i overensstemmelse med et bestemt system, der fastsætter alles rettigheder og forpligtelser. Herudover bærer staten sit budskab til verden, hvis den i det hele taget har et menneskeligt budskab, der er egnet til mennesket som værende et menneske, uden betragtning til andre aspekter.

Konklusionen er, at den kapitalistiske ideologis syn på menneskets natur, individet og dets forhold til det fællesskab, det tilhører, og det samfund, individet lever i, og synet på statens rolle i at garantere og beskytte individets interesser, resulterede i, at ideologien begyndte at kalde til sikringen af fire friheder for dette individ: Trosfriheden, ytringsfriheden, ejendomsfriheden og den personlige frihed.

Disse friheder er fundamentet, hvorfra "menneskerettighederne" udspringer. Disse "menneskerettigheder" er hovedårsagen til alle katastrofer i de kapitalistiske samfund, som pga. disse "menneskerettigheder" forvandlede til en vilddyrjungle, hvor den stærke æder den svage, og hvor mennesket degraderes til dyrestadiet, som resultat af frigørelsen af menneskets instinkter og organiske behov.

Folk i de kapitalistiske samfund ligner mere en samling udyr, som kun tænker på den optimale kropslige nydelse, hvilket den kapitalistiske ideologi betragter som lyksalighedens højdepunkt, skønt virkeligheden er, at disse samfund ikke kender så meget som smagen af lykke, men derimod oversvømmes af elendighed, kaos og en konstant følelse af utryghed.

Trosfrihed

Med trosfriheden mener kapitalisterne, at mennesket har retten til at tro på en hvilken som helst ideologi eller *deen* (religion eller levemåde) og at benægte en hvilken som *deen* eller idé. Det har også retten til at ændre sin *deen* eller slet ikke tro på nogen *deen*.

Nogle af de vantros hornblæsere (talerør), der regnes for at være muslimer, påstår, at trosfriheden, som kapitalisterne kalder til, ikke modstrider Islam. Som bevis nævner de Allahs (swt) ord:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ

“Lad der ikke være tvang i deen” (OQM. Al-Baqarah 2: 256)

فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ

“Så den, der vil tro, kan tro, og den, der vil benægte, kan benægte”
(OQM. Al-Kahf 18: 29).

De vantros hornblæsere ignorerede bevidst den virkelige forståelse af versene. Emnet i begge vers omfatter udelukkende de vantro, forstået på den måde, at det er forbudt for muslimerne at tvinge en *kafir* til at bekende sig til Islam. Det er også op til de vantro at tro på Islam eller ej, da muslimerne ikke tvinger dem til det. Dette gælder til gengæld ikke for muslimerne, da de efter deres tilslutning til Islam ikke er fritstillede til at blive *kafir* og frafalde fra deres *deen* (Islam). Loven for *murtad* (den frafaldne) er, at personen bedes om at angre, og hvis denne stadig insisterer på *kufr* (hedenskab), så praktiseres der “*hadd*” (*shari’ah*-fastlagte straf), og personen dræbes, som efterlevelse af Allahs Sendebud (saaws)’s ordre:

“Den, der ændrer sin deen (Islam), skal I dræbe.”

Der findes følgelig ingen trosfrihed for muslimer. De er forpligtede til at holde fast ved Islams *‘aqida*. Det er derfor ikke tilladt for muslimeren at adoptere en hvilken som helst anden *‘aqida*, uanset om det er en verdensanskuelse fra en anden himmelsk *deen*, såsom jødedommen eller kristendommen, en anden ideologisk verdensanskuelse, såsom kapitalismen eller socialismen, eller en anden verdensanskuelse fra en religion eller idé, så længe det ikke er Islams verdensanskuelse.

Det er åbenlyst, at en muslim ikke må acceptere trosfriheden, som kapitalisterne kalder til, men de er tværtimod forpligtede til at afvise og stå front mod enhver, der kalder til den.

Ytringsfrihed

Hos kapitalisterne betyder ytringsfrihed, at mennesket har retten til at sige og erklære en hvilken som helst mening omkring en hvilken som helst sag og emne uden begrænsninger.

Nogle muslimer er tiltrukket af denne frihed som et resultat af deres tilværelse under tyranniske (politi-) stater, der forbyder enhver person at sige sin mening, hvis den modsiger regentens mening, også hvis denne holdning udgår fra Islam, ja selv hvis personen siger et *Qur'an*-vers (dvs. aya) eller en bæret *hadith*, så længe indholdet af denne *aya* eller *hadith* modsiger regentens mening eller en politik, regenten udøver. Det er endda gået så vidt, at en af muslimernes regenter beordrede sine tyranniske institutioner til at rive *Qur'an*-vers og *ahadith* ned fra moskeernes vægge og fra de offentlige steder og rive dem i stykker, blot på grund af at disse opklarede jødernes virkelighed, såsom Allahs (swt) ord:

لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِّلَّذِينَ آمَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ
أَشْرَكُوا

“Du vil sandelig finde, at jøderne og polyteisterne er stærkest i fjendskab til de troende” (OQM. Al-Ma'idah 5: 82)

Muslimernes lidelse forårsaget af deres regenter gennem ydmygelse, tyranni og overskridelse af Allahs grænser er ikke ensbetydende med, at det er tilladt for muslimerne at tage imod og acceptere det, der gør Allah vred.

For kapitalisterne er ytringsfriheden ikke indskrænket til at stille regenten til regnskab eller kritisere politikernes og andres opførsel, men omfatter derimod også friheden til at erklære *kufr* (hedenskab), benægtelse af Allahs eksistens og at kalde til enhver idé, også selv hvis denne idé modsiger den islamiske *'aqida* eller de love, som udgår fra denne *'aqida*, eksempelvis som kaldet til og reklameringen for det Allah

har forbudt som *riba* (åger/rente), gambling, *ksamr* (alkohol), hor, seksuelle perversiteter og alt, som kan ødelægge de islamiske værdier, som Allah (swt) har beordret os til at holde fast ved og værne om.

Ytringsfrihed betyder at give agenterne, hyklerne, oprørerne og Islams fjender tilladelsen til at kalde imod Islam og til tilintetgørelsen af *ummahs* eksistens og splittelsen i nationaliteter, regioner, menigheder og sekter og kald, der bygger på *'asabiyya* (racemæssig bånd), hvilket Islam kalder til afskaffelsen af og forbyder muslimerne at kalde til. Tilmed har Allahs Sendebud, Muhammad (saaws), beskrevet *'asabiyya* som noget råddent. Ytringsfrihed betyder også, at Islams ovennævnte fjender får tilladelsen til at kalde til *kufr*-idéer, der propagerer for kvindernes moralske fordærv, umoralsk adfærd, korrupsion og undermineringen af blufærdighedens og ærens værdier. Det er tilstrækkeligt at nævne, hvad denne frihed har tilladt for *murtad* (apostaten) Salman Rushdie at sige om Allahs Sendebud (saaws) og hans koner (de troendes mødre), bare for at vise, hvor langt denne frihed rækker hos kapitalisterne.

Sandt nok har Islam tilladt muslimerne at udtrykke og sige sin mening om alt og i ethvert emne, dog på den betingelse, at holdningen udspringer fra eller bygger på den islamiske *'aqida* og ligger inden for de områder, Islam har tilladt at beskæftige sig med. Følgelig må muslimerne komme med en hvilken som helst mening, om end den modsiger *khalifah'ens* (kaliffens) mening og adoption eller er i strid med den mening, de fleste muslimer går ind for, men på den betingelse, at meningen hviler på et bevis fra *Shari'ah* eller ligger inden for dennes rammer. Islam har oven i købet forpligtet muslimerne at ytre sig og sige sin mening samt stille regenten til regnskab, hvis regenten overtræder sin grænse, eller vækker Allahs ved at sige eller gøre noget uislamisk. Denne handling (med at stille regenten til regnskab) har Islam givet samme status som *jihad* for Allahs skyld. Allahs Sendebud (saaws) siger:

سَيِّدُ الشُّهَدَاءِ حَمَزَةُ بْنُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ وَرَجُلٌ قَامَ إِلَى
إِمَامٍ جَائِرٍ فَأَمَرَهُ وَنَهَاهُ فَقَتَلَهُ .

“Martyrernes mester er Hamza bin Abd al-Muttalib, og tillige den, der rejser sig foran en tyrannisk regent, påbyder ham (det rette) og forbyder ham (det onde) og derefter bliver dræbt.”

Ovenstående betyder ikke, at muslimerne har ret til at komme med en mening, der modstrider Islam, hvad enten den modsiger den islamiske *'aqida* eller det, der bygger herpå (dvs. *Shari'ah*). Følgelig må man ikke kalde til kvindefrigørelse, nationalisme, patriotisme eller regionalisme og lignende. Man må heller ikke kalde til *kufr*-ideologier, såsom kapitalismen og socialismen, eller en hvilken som helst idé, der modstrider Islam.

På dette grundlag er det ikke tilladt for muslimerne at tage imod kapitalisternes kald til ytringsfrihed. Alt, hvad der udgår fra en muslim, er indskrænket til Islam, idet Allahs Sendebud (saaws) siger:

مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكَلِّمْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ

“Den, der har iman på Allah og den Yderste Dag, skal sige noget godt eller tie.”

Islam har endda forbudt sine tilhængere at have tilbøjelighed til alt, hvad der er modsiger Islam. Allahs Sendebud (saaws) siger:

لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ يَكُونَ هَوَاهُ تَبَعًا لِمَا جِئْتُ بِهِ

“Ingen af jer er troende, førend hans lyster stemmer overens med det, jeg er kommet med (dvs. Islam).”

Ejendomsfrihed

Med ejendomsfrihed mener kapitalisterne, at mennesket har retten til at eje alt, hvad det ønsker, og som det lyster, og at bruge sin ejendom, på den måde mennesket ønsker, forudsat at man ikke overtræder andres rettigheder, altså det som det kapitalistiske system anser for deres rettigheder.

Dette betyder, at mennesket har ret til at eje alt det, som Allah (swt) har tilladt at eje, og ligeledes alt det, som Han har forbudt at eje. Det betyder også, at mennesket har ret til at bruge sin ejendom, som det ønsker, uanset om det retter sig efter Allahs påbud og forbud eller ej.

Individet har ifølge denne frihed ret til at eje fællesskabets ejendom, såsom oliekluder og mineralminer, som af *Shari'ah* betragtes som rindende vand, floder, kyster og det vand, som fællesskabet har behov for og lignende. Det er sågar tilladt for individet at eje det, Allah har tilladt, som hus, have, forretning og fabrik, og det, Allah (swt) har forbudt som spiritus-fabrikker, *riba*-banker, svinestalde, bordeller og spillehaller (gambling) og lignende ejendomme, som det er forbudt at eje.

Individet har ret til at tilegne sig ejendom og forøge den gennem *halal* (tilladte) måder, såsom arv, modtagelse af gaver, jagt, jordbrug og industri, ligesom det må tilegne sig og forøge ejendom gennem *haram* (forbudte) måder, eksempelvis gambling, *riba*, handel med *khamr* (euforiserende midler/alkohol) og narkotika og ved ethvert andet forbudt middel.

Ejendomsfriheden er i denne forstand klart modsigende til Islam, ligesom anerkendelsen af den er *haram* for muslimerne.

Konsekvensen af de kapitalistiske samfunds adoptering af denne frihed er, at de er blevet ramt af utallige katastrofer. I disse samfund udbredtes elendigheden, organiseret kriminalitet (mafia) opstod, egoismen begyndte at herske, sammenholdsåndens reb bristede, selvishhed blev dominerende i stedet for det modsatte, og frygtelige

sygdomme spredtes som et resultat af propagandaen for alt mellem himmel og jord, uden hensynstagen til, om det er til menneskets gavn eller skade, såsom narkotika og lignende.

Resultatet af denne frihed blev en koncentration af enorme formuer hos få personer, der kaldes kapitalhavere, der takket være deres formuer, blev forvandlet til en herskende styrke, der styrer samfund og staters indenrigs- og udenrigspolitik. Herfra fik det kapitalistiske system sit navn, med udgangspunkt i, at en ting beskrives ud fra sin mest fremtrædende side. Nogle af disse kapitalhavere, nemlig ejerne af våbenfabrikkerne, udviklede sig til krigsforhandlere, der involverede deres lande eller de lande, de havde indflydelse i, i krige, som deres folk ikke havde nogen del i. Deres formål er udelukkende den profit, de får indtjent gennem våbenhandlen, uden hensyn til det blod, der bliver udgydt, for at holde liv i våbenhandlen og uden hensyn til den deraf efterfølgende elendighed.

Den Personlige Frihed

Den fjerde frihed, som det kapitalistiske system kalder til og stræber efter at realisere og beskytte, er den personlige frihed, som i henhold til dette system betyder, at ethvert menneske har retten til at leve sit private liv, som det lyster, forudsat at det ikke går ud over andres privatliv.

Det er følgelig tilladt for mennesket at giftes eller at leve sammen med en af modsat køn uden for ægteskab, så længe det sker med samleverens tilfredshed.

Ligeledes er det tilladt for mennesket at udøve seksuel perversitet, så længe der ikke er mindreårige indblandet. Ifølge denne personlige frihed er det legalt for mennesket at spise, drikke og klæde sig med hvad som helst inden for det offentlige systems rammer.

Hos kapitalisterne, der kalder til den personlige frihed, er der ingen *halal* eller *haram* mht. menneskets personlige adfærd, så længe dette menneske handler lovmæssigt, hvilket varierer fra samfund til samfund og fra tid til tid. Religion har ingen indflydelse i denne frihed, da systemet er adskilt fra religionen ifølge den kapitalistiske lovgivning.

Resultatet af at implementere denne frihed i de kapitalistiske samfund blev udbredt elendighed, og mænd og kvinder begyndte at leve sammen uden lovmæssige bindingsforhold, endda mænd med mænd og kvinder med kvinder, samtidig med de etablerede perverse forhold indbyrdes under lovens beskyttelse.

Følgelig udbredtes også den personlige og ikke kun den seksuelle perversitet i de kapitalistiske samfund, forårsaget af den personlige frihed, hvorved utænelige hysteri dukkede op. Pornografiske film og blade, telefonsex, striptease, hippier og lignende er levende beviser på den uanstændighed og perversitet, som disse kapitalistiske samfund lider under, takket være den personlige frihed.

De anskuelige forskelle mellem et kapitalistisk samfund og et andet mht. udøvelsen af denne frihed, vender tilbage til opståen af de kapitalistiske samfund og deres trinvis implementering af den kapitalistiske ideologi.

Den kapitalistiske ideologi opstod i disse samfund på ruinerne af feudalsystemet og de kirkelige traditioner, som herskede i disse samfund under dette system. Det var ikke muligt at ændre disse traditioner på en dag, hvilket førte til en opdeling af kapitalisterne.

Den ene part kaldte til en øjeblikkelig opløsning af disse traditioner på en gang, medens den anden kaldte til nødvendigheden af at tage samfundets realitet og de herskende traditioner i betragtning, for således trinvist at arbejde for afskaffelsen af de gamle værdier, traditioner og skikke.

De, der kaldte til en øjeblikkelig praktisering af frihederne, blev kaldt for liberalisterne eller de liberale, mens de, der kaldte til en trinvis iværksættelse af frihederne, blev kaldt for de konservative.

Mellem disse to grupper opstod der derefter en midtergruppe, hvis tilhængere blev kaldt for de moderate, og også disse blev opdelt i grupper: de, der hældte mere til de konservative, blev kaldt for centrum-højre, og de, der hældte mere til de liberale, blev kaldt for centrum-venstre. Disse grupper findes stadigvæk i dag i de kapitalistiske samfund.

Derfor er det ikke tilladt for muslimen at acceptere den personlige frihed, fordi den tillader det, Allah har forbudt, udover at den er kilden til de adskillige sociale sygdomme. Den personlige frihed giver frit slag for *zina*, og lige sådan med den seksuelle perversitet, usædeligheden, *kbamr*-indtagelsen osv. af andre elendigheder.

Disse er de fire fundamentale friheder, som den kapitalistiske ideologi kalder til, og som føres ud i livet af de kapitalistiske stater. Kapitalisterne beskriver af og til deres ideologi som: "Den liberale ideologi".

Alle disse friheder modsiger Islam og er ikke tilladte at tage imod eller kalde til. Disse friheder er fundamentet, hvorfra de såkaldte "menneskerettigheder" udspringer, og som USA kalder til. Også nogle af muslimernes regenter kalder pralende til "menneskerettigheder", samt de fra deres omgangskreds, der regnes for muslimer, tilmed de, der er besatte af Vestens kultur, og de vildledte blandt de naive.

Den, der kalder til disse, er enten uvidende, *fajir* (overtræder) eller *kaafir*, forstået på den måde, at den, der ikke er bevidst om "menneskerettighedernes" modsigelse til Islam, og dog alligevel kalder til disse på basis af ulydighed og uretskaffenhed, er *fajir*. Den, der derimod tror på menneskerettighederne, sådan som de er i virkeligheden, nemlig udgående fra verdensanskuelsen om *deens*/religionens adskillelse fra livet, hvilket er en *kaafir* (hedensk) verdensanskuelse, og på dette grundlag kalder til den, er uden den mindste tvivl *kaafir*, da man i dette tilfælde ikke adopterer den islamiske *'aqida*.

Den franske revolution (1789 e.Kr.) kaldte til "menneskerettigheder" med denne betegnelse, og som blev nedfældet som en lov i den franske konstitution, der udkom 1791 e.Kr. Før dette kaldte den amerikanske revolution (1776 e.Kr.) til disse rettigheder.

I al almindelighed adopterede alle europæiske stater disse rettigheder i det 19. århundrede, alt imens det forblev et indre anliggende for hver enkelt stat.

"Menneskerettighederne" blev først efter Anden Verdenskrig udviklet til en international lovgivning, kort efter oprettelsen af de Forenede Nationer (FN) i 1948 e.Kr., da "Verdenserklæringen om menneskerettigheder" udkom. Herefter udkom der i 1961 e.Kr. det, der blev kaldt for "Den internationale konvention om civile (juridiske) og politiske rettigheder." I 1966 e.Kr. udkom der det såkaldte "Den internationale konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder."

Til trods for dette forblev “menneskerettighederne” en international lovgivning, og arbejdet for at gøre disse rettigheder til en global lovgivning, altså en lovgivning, som ikke kun stater men også nationer adopterer, påbegyndtes først i 1993 e.Kr., dvs. to år efter socialismens fald og den kapitalistiske ideologis internationale eneherkende dominans.

Der blev samme år afholdt en konference i Wien for ikke-statslige menneskerettighedsorganisationer, hvor man udgav “Wien-deklarationen for de ikke-statslige menneskerettighedsorganisationer”, hvis arbejdsgruppe understregede bekræftelsen af “universaliteten af menneskerettighederne”, den lige praktisering heraf over de forskellige kulturelle og lovmæssige mønstre, og benægtelsen af påstanden om, at disse rettigheder varierer fra det ene samfund til det andet.

Dette betyder afvisningen af at tage Islam i betragtning ved implementering af “menneskerettighederne” i muslimernes lande.

For at sikre “menneskerettighederne” som en international lovgivning, gjorde USA brug heraf som én af sine grundpiller i sin udenrigspolitik i slutningen af 70’erne (i præsident Carters tid). Og fra den tid begyndte det amerikanske udenrigsministerium at udgive en årlig rapport omkring, hvorvidt verdens lande forholdt sig til praktiseringen af disse rettigheder, og i hvilken udstrækning disse lande tillod deres borgere at udøve disse rettigheder.

USA tog fra den tid holdninger til de lande, Washington anså for ikke at forholde sig i overensstemmelse med disse rettigheder. Her kan nævnes USA’s sammenkædning mellem salg af amerikansk korn til Sovjetunionen og Sovjetunionens tilladelse til at lade de sovjetiske jøder immigrere til den israelske stat i Palæstina. USA brugte ligeledes “menneskerettighederne” som middel til en militær invasion på Haiti i 1994 e.Kr.

Dette er den amerikanske udenrigspolitik i generelle træk. Dog forskelsbehandler Washingtons politik, som bygger på “menneskerettighederne”, de forskellige stater i verden. USA ser gennem fingrene med de lande, der overtræder disse rettigheder, hvis

det er i USA's interesse, og nogle lande fordømmes udelukkende verbalt. Andre lande derimod foretages der militære aktioner på, som på Haiti, eller handelsmæssige og økonomiske sanktioner, som i Kina, eller politiske og diplomatiske sanktioner, som var tilfældet med andre lande.

Alt dette sker ifølge hvad, de amerikanske interesser nødvendiggør, og hvad dominansen og herredømmet over bestemte stater påkræver.

Muslimerne skal afvise de såkaldte "menneskerettigheder" med udgangspunkt i, at de udgår fra den kapitalistiske ideologi med dens falsk verdensanskuelse, og fordi disse rettigheder er et udtryk for denne ideologis syn på individet og samfundet, og fordi rettighederne er en detaljering af de fire friheder, som denne ideologi kalder til.

Denne ideologis verdensanskuelse og de idéer, som udgår derfra eller bygger derpå, er altså modsigende til Islam som helhed og i detaljer. Muslimerne skal derfor forkaste og eliminere disse idéer og stå front imod dem, der propagerer herfor.

Markedspolitik

“Markedspolitik” er det fjerde symbol, som USA og Vesten rejser i den internationale kampagne, der tilsigter at gøre den kapitalistiske ideologi til alle menneskers *deen* (verdensanskuelse og levemåde), herunder muslimerne.

Markedspolitik i denne kampagne er i virkeligheden en international implementering af ejendomsfriheden, der udgår fra den kapitalistiske ideologis verdensanskuelse. Med andre ord er det en praktisering af ejendomsfriheden over de internationale handelsforhold mellem landene.

Det, der menes med markedspolitik, er specifikt set lempelsen eller tilendebringelsen af landenes indblanding i handlen og generelt set i økonomien.

USA arbejder derfor på at få alle lande i verden til at ophæve toldbarriererne og bindingerne, uanset deres art, i den internationale handel, herunder den direkte handelsmæssige beskyttelsespolitik, såsom forbudet mod import af bestemte varer for at beskytte lignende lokalproducerede varer mod konkurrence; den indirekte handelsmæssige beskyttelsespolitik, såsom de høje toldafgifter på nogle importerede varer; politikken om at støtte nogle lokale produkter; eller politikken om at lægge loft for mængderne af den handelsmæssige udveksling.

Gennem påtvingelsen af markedspolitik over de forskellige lande, tilsigter USA at forvandle verden til et “frit marked”, at åbne disse landes markeder for fremmede investorer og at få disse lande til at opgive deres rolle i at administrere deres økonomi via privatiseringen af den offentlige sektor, især i de lande, hvis offentlige sektor udgør en høj procentdel af deres økonomi, hvilket betragtes som værende en hindring for at den private sektor (individernes ejendom) kan rejse sig og vokse.

For at realisere dette mål tilstræbte USA sammen med de store kapitalistiske lande at indgå internationale handelsaftaler og at etablere økonomiske unioner, såsom NAFTA (består af Canada, USA og Mexico), den Europæiske Union (EU) og EPAC (består af NAFTA-landene, Australien, New Zealand, Japan, de asiatiske tigre og Indonesien, som alle vender ud mod Stillehavet).

Ligeledes brugte USA og de store kapitalistiske lande de syv rige landes organisation (G7) som et middel til at vedtage de internationale økonomiske, finansielle og handelsmæssige beslutninger og at sikre udøvelsen af disse beslutninger som en forberedelse til at gøre disse beslutninger til en international lovgivning, især hvad angår den handelsmæssige side heraf.

“GATT” (den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel) forblev referencen for den internationale handel indtil sidste år (1995), hvor næsten alle lande i verden forholdt sig til den, både de der underskrev aftalen, og de der ikke gjorde.

Men da denne aftale var begrænset til organiseringen af de handelsmæssige forhold mellem landene og ikke havde noget at gøre med landenes administrering af deres økonomiske og indenrigshandels-politik, indså USA denne aftales utilstrækkelighed til at virkeliggøre sine mål.

USA arbejdede derfor på et alternativ i form af en organisation, som den kaldte for “den Internationale Handelsorganisation”(WTO), hvis oprettelse blev erklæret af de verdens store handelsstater i Marokko sidste år (1995) .

Der vil ikke gå lang tid, førend de fleste lande i verden underskriver denne nye aftale og tilslutter sig til denne nye organisation som et resultat af det øgede pres, USA lægger på disse lande med henblik på at opnå dette formål.

Det vigtigste kendetegn ved den nye aftale er, at den giver de rige og magtfulde lande, med USA i spidsen, mulighed for generelt at blande sig i de underskrivende landes handelsmæssige og økonomiske

anligger gennem de vedtægter, som disse indflydelsesrige lande nedfælder.

Det er fuldstændigt klart, at USA's og de kapitalistiske landes hovedformål med at internationalisere markedspolitikken er, at åbne markederne i resten af verdens lande for deres egne udviklede produkter og investeringer, for således at de såkaldt underudviklede lande forbliver under USA's og de kapitalistiske staters handelsmæssige og økonomiske herredømme. Endvidere forhindres disse underudviklede lande i at få muligheden for at opbygge deres økonomi på stærke og rodfæstede fundament, hvilket kan resultere i, at disse underudviklede lande bliver befriet fra at være økonomisk stavnsbundet til de rige lande, hvormed de ikke længere bliver ved med at være markeder for de forbrugsvarer, de rige lande producerer.

Alt dette er til for at bevare de såkaldt underudviklede lande under deres herredømme, så de aldrig kan forvandle deres økonomi til produktionsøkonomi bygget på tungindustri, og herved kommer de aldrig til at stå på egne ben.

Det er derfor ikke tilladt for muslimerne at tage imod den markedspolitik, USA og Vesten i al almindelighed propaganderer for, da denne politik, som er i strid med Islam og dens love, udover at være en praktisering af ejendomsfriheden, som det kapitalistiske system kalder til, så vil de muslimske landes overholdelse af denne politik føre til, at kuffar (de vantro) får muligheden for at grundfæste deres herredømme over de muslimske landes økonomi og vil forhindre disse lande i at løsrive sig fra kufurs (hedenskabens) og kuffars (de vantros) greb. Dette herredømme over muslimerne har Allah (swt) forbudt, idet Han (swt) siger:

وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا

“Allah vil aldrig tillade, at de vantro får dominans over dem, der har iman”

(OQM. Al-Nisa' 4: 141)

Det er rigtigt, at Islam forbyder pålæggelsen af toldafgifter (*mukus*) i handel, idet Allahs Sendebud (saaws) siger:

لا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ صَاحِبُ مَكْسٍ

“Tolderen kommer ikke i paradiset.”

Ligeledes tillader Islam overhovedet ikke den islamiske stats handelsmænd at blive pålagt at betale told uden betragtning til varens oprindelse, da Islam i sin handelspolitik ikke tager betragtning til varens oprindelse, men derimod handelsmandens statsborgerskab.

Det stemmer også, at Islam ikke tillader handelsmænd med anden statsborgerskab at blive pålagt at betale told, medmindre deres lande gør det over for den islamiske stats borgere.

På trods af dette er det absolut ikke ensbetydende med, at markedspolitikken stemmer overens med Islam, og at der derved ikke er noget galt i at praktisere den, for hvis nogle af Islams love på visse punkter ligner love fra et andet system, så giver det ikke muslimerne tilladelsen til at tage imod andre end Islams love.

Det samme gælder det at navngive Islams system med *kufir*-begreber af en hvilken som helst art, udelukkende fordi der umiddelbart synes at være en lighed mellem det, Islam og andre ideologier kalder til, såsom at beskrive Islam som socialisme, eller at beskrive *shura* (rådslagning), som Islam kalder til, som demokrati, hvilket der er nogen, som gør. Alt, hvad Islam indeholder, er Islam og slet ikke socialisme, demokrati eller andet.

Desuden eksisterede Islam, før socialismen og det kapitalistiske demokrati kom til.

På grundlag af dette er muslimerne forpligtede til at afvise markedspolitikkerne på grund af modsigelsen til Islam med hensyn til anskuelsen, den udgår fra, fundamentet den bygger på og sidst men

ikke mindst, den enorme skade, der følger med, og som vil ramme muslimerne, hvis de tager imod og binder sig hertil.

Sammenkædningen af de muslimske landes økonomier med den kapitalistiske økonomis kredsløb, er ikke mindre farlig, fordi det helt sikkert vil forhindre opbygningen af disse økonomier på produktive grundlag og vil medføre vedligeholdelsen af de vantros dominans over muslimerne og deres lande.

Dette er de mest fremtrædende mottoer, USA og Vesten kalder til i deres globale kampagne for at få alle verdens nationer og folk til at adoptere kapitalismen.

Nu hvor falskheden af denne ideologis verdensanskuelse og de systemer, der udgår herfra, er blevet opklaret, og efter at falskheden af ideologiens fremstående intellektuelle grundpiller (demokratiet, pluralismen, menneskerettighederne og markedspolitikken) er fremvist og deres modsigelse til Islam er tydeliggjort, er det ikke tilladt for en muslim selv blot et lille øjeblik overveje at tage imod denne ideologi eller den mindste del af den.

Der er ingen tvivl om, at USA's kampagne i første instans er rettet mod den islamiske *ummah*, fordi det alene er *ummah*, der har en ideologi, som har evnen til at modstå kapitalismen, og fordi *kuffar* kender til *ummahs* historie, der er vidne til, hvad denne *ummah* kan gøre, når den lever ifølge sin ideologi og bærer den, som et budskab til hele verden.

Det mest indlysende bevis på dette faktum er, at USA under sin kampagne for globaliseringen af kapitalismen førte en anden kampagne for bekæmpelsen af Islam, uanset om det er ved at stemple alle, der holder fast på Islam, som terrorister, eller gennem regenterne af de muslimske lande, agenterne, som slår hårdt ned på enhver, der trofast arbejder for at oprejse *ummah* på basis af Islam, samtidig med at de vantro forvrænger og forfalsker Islams idéer ved hjælp af disse agenter og deres blinde efterfølgere.

Faren, som muslimerne står overfor i disse dage, er derfor langt farligere end de trusler, de har været udsat for under hele deres historie.

Korstogene havde til formål at besætte dele af muslimernes landområder. Tilintetgørelsen af Khilafah-staten (1924 e.Kr.) havde til formål at tilintetgøre den institution, som bevarede foreningen af de muslimske landområder, beskyttede disse fra *kuuffar* og forhindrede dem i udplyndringen af landområdernes rigdomme og i at splitte og praktisere *kufr*-systemer over landet.

Til gengæld kom de (korsfarerne), der iværksatte korstogene og tilintetgjorde Khilafah-staten ikke i tanke om at få muslimerne til at frafalde deres *'aqida*, og de stræbte ikke efter realiseringen af dette mål. Der gik derfor ikke lang tid efter korstogene, før muslimerne samlede sig og gav korsridderne stor modstand og slog dem tilbage.

Det har heller ikke taget lang tid for muslimerne at blive tiltrukket endnu engang af deres *'aqida* efter tilintetgørelsen af deres Khilafah-stat, hvormed de livligt bevægede sig mod oprettelsen af deres Khilafah-stat og genoptagelsen af at bære deres budskab.

Hvad den nuværende amerikanske kampagne angår, så er dens mål at tilintetgøre Islam, ved at muslimerne giver afkald på deres *'aqida* og adopterer den sekulære verdensanskuelse (at adskille religionen fra livet), samtidig med at de tager kapitalismen til sig som deres nye livsanskuelse og levemåde, som de tænker på basis af, og hvis systemer de lever efter, hvilket vil sige at tage Islam fra muslimernes liv, således at der af Islam ikke bliver andet tilbage end gejstlige ritualer på andagts-steder.

Dette er, hvad USA i realiteten kalder til, og hvad Vestens agenter, dens håndlangere og blinde efterfølgere propaganderer for.

O MUSLIMER:

I skal konfrontere dette frygtelige mål og være vågne og opfatte virkeligheden af, hvad *kuffar* og deres efterfølgere planlægger imod jer.

I dag bliver I inviteret til at forsvare jeres *'aqida* (La Ilaha Illa Allah, Muhammad Rasullu Allah), jeres *deen*, Islam, og jeres eksistens som en *ummah*, da nationer kun eksisterer, så længe deres ideologier eksisterer og først bliver opløst, når disse ideologier gør det.

Tiden er inde til at adskille mellem *al-Haq* (sandheden) og *al-Batil* (falskheden) og mellem liv og død.

USA og det hedenske Vesten, jeres regenter og deres omgangskreds af politikere, tænkere, økonomer, mediefolk og lignende er blindt betagede og fascinerede af kapitalismen og dens levemåde. Alle dem, som kalder til demokratiet, pluralismen, menneskerettighederne og markedspolitikkerne er i samme grøft, falskhedens grøft (*al-Batil*).

Derimod er alle de bevidste og trofaste aktivister, der bærer det islamiske kald, og de af den islamiske *ummahs* børn, der er ivrige efter Islam og er loyale over for deres *deen* (Islam), alle i samme front, sandhedens front (*al-Haq*).

Dette er visse en altafgørende kamp, hvorved jeres skæbne afgøres, idet udfaldet enten er livet og mægtigheden i det nuværende og det næste liv, eller døden og skændsel i det nuværende og det næste liv. Må Allah (swt) beskytte os fra sidstnævnte.

Derfor er enhver muslim, der har *iman* på Allah, Hans Sendebud (saaws) og på den *deen*, Muhammad er kommet med, i dag forpligtet til at stå i *al-Haq's* front uden andre valgmuligheder, da der i denne skæbnesvangre kamp ikke er mulighed for at stå på den neutrale side (tilskuerpladsen).

Der er heller ingen tvivl om, at udslettelsen vil blive ved med at true jer, så længe I er som de vildfarne kvæg uden en hyrde, som beskytter og forsvare dem mod fjenderne.

Islam har fastlagt jeres hyrde for jer og tydeliggjort, at det er en *khalifah*, til hvem I giver *bai'a* (lydighedsløfte) om at handle efter Allahs Bog (Qur'anen) og Sendebudets *Sunnah*. I har levet virkelig længe uden en *khalifah*, hvilket er en af de største synder hos Allah, fordi Allahs Sendebud (saaws) siger:

مَنْ مَاتَ وَلَيْسَ فِي عُنُقِهِ بَيْعَةٌ مَاتَ مِيتَةً
جَاهِلِيَّةً

“Den, der dør uden en bai'a om sin hals, dør en jahiliyya-død.”

Det er kun *khalifah'en* alene, der er i stand til at forene jeres splittede dele, standse jeres stridigheder, fjerne skaden og elendigheden fra jer og føre jer tilbage til jeres virkelige identitet, som Allah vil have, nemlig den bedste *ummah*, der er kommet til menneskeheden.

I har, ved Allah, kunnen til at redde jer selv fra det, I er havnet i af synd og ynk, hvis I har den trofaste hensigt og den sande vilje.

Kuffar (de vantro) og deres tilhængere, der kalder til vildledning, er bevidste om dette faktum.

Jeres regenter spreder derfor frygt, rædsel og terroristiske atmosfærer blandt jer, således at I ikke tør fremvise sandheden og derefter underkaster jer til *kufir* og *kuffar*.

Allah (swt) beordrer jer til gengæld til ikke at frygte disse regenter, men Ham alene. Han (swt) siger:

فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُوا مِنِّي إِن كُنتُمْ مُؤْمِنِينَ

“I må ikke frygte dem, men frygt Mig, hvis I har iman”

(OQM. Aal-Imran 3: 175)

Hvis I gør dette, lover Han at skænke jer sejr, idet Han (swt) siger:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنصُرُوا اللَّهَ يَنصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ
أَقْدَامَكُمْ

*“Hvis I støtter Allah(s sag: Islam), vil Han give jer sejr og grundfæste jeres
fodfæste” (OQM. Muhammad 47: 7)*

Da Allah aldrig svigter Sit løfte, er der ikke andet tilbage, end at I går i gang med at adlyde Han (swt)’s ordre og støtter Hans sag (Islam) ved at bortkaste den hedenske kapitalisme og alt, hvad den kalder til af demokrati, pluralisme, menneskerettigheder og markedspolitikker, og at stå front mod enhver, der propaganderer for disse.

Jeres støtte til Allahs sag er ikke fuldendt, medmindre I arbejder sammen med de trofaste og bevidste iblandt jer for etableringen af Khilafah-staten, hvilket er det beskyttende skjold for den islamiske *ummah* mod *kufri*, splittelse, skade og ondskab.

O muslimer. Vi kalder jer til at støtte Allahs sag.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ
لِمَا يُحْيِيكُمْ

*“O I som har iman, tag imod når Allah og Sendebudet kalder jer til det, som giver
jer liv” (OQM. Al-Anfal 8: 24)*

Allah taler visselig sandt.

www.hizb-ut-tahrir.dk